

kvens, hvis man fik en Revision af Sparekasseloven, og hvis man i denne reviderede Sparekasselov fik Statens Tilsyn gjort betydelig mere effektivt, end Tilfældet er nu. Det glædede mig overordentligt at høre, at den højtærede Indenrigsminister udtalte sig i denne Retning, men paa den anden Side forekommer det mig, at det vilde være heldigere, dersom man kunde komme til en Revision af Sparekasseloven, inden man gik til at vedtage den Maade, paa hvilken man nu skulde hjælpe Sparerne. Jeg ved naturligvis meget godt, at der derimod vil blive indvundet, at der ikke er Tid, idet Moratoriet udløber den 1. April; men jeg skulde dog tro, at det netop af Hensyn til Konsekvenserne vilde være af overordentlig stor Vigtighed, hvis det skete. Jeg formaar ikke at se, hvad Ulykke der skulde være i at forlænge Moratoriet med en Maaned, og jeg tvivler ikke om, at hvis det skete, vilde den højtærede Indenrigsminister, med den ualmindelige Arbejdskraft, han er i Besiddelse af, kunne naa at faa de allerede paabegyndte Arbejder saa vidt fremmede, at det kunde lade sig gøre at faa Sparekasseloven i rette Tid til Revision. Det gaar nemlig tidt saadan, at har man først afgjort en Ting, varer det noget eller kan i hvert Fald let vare noget, inden de Løfter, man — i dette Tilfælde den højtærede Indenrigsminister — har givet, kunne blive til Virkelighed, og man har dog heller ingen Garanti — desværre — for, at den højtærede Indenrigsminister, naar Rigsdagen atter samles, sidder paa den Plads, han nu indtager. Jeg skulde meget ønske det, for saa vilde jeg føle mig beroliget, men da Sikkerheden ikke er der, forekommer det mig, at man kan komme ud over Vanskelighederne ad den Vej, jeg her har nævnt.

Med Hensyn til selve Forslagene skal jeg tillade mig at udtale, at denne Tillægslov, som for Fremtiden skulde tillade eller paa en Maade tillade en Afskrivning paa 25 pCt., før Bestemmelserne i den nuværende Sparekasselov kunne bringes til Anvendelse, i alt Fald med Indenrigsministerens Samtykke, finder jeg meget uheldig, og jeg tror, den højtærede Minister har Uret, naar han mener, at Bestemmelser som disse ikke ville være til Skade for os. Jeg vil gøre den højtærede Indenrigsminister opmærksom paa, at vort Lands økonomiske Forhold følges med den allerstørste Interesse i England, og jeg ved, at man fra engelsk Side har forundret sig meget over den forholdsvist ret uskyldige

Moratorielov, vi have vedtaget. Man forbavses derovre over, at det i et Land som Danmark kan gaa saadan at suspendere Love, at den Dag, man skal anvende den Sparekasselov, man har, suspenderer man den. Noget saadant har været Tilfældet, og jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, hvad han tror, man derovre vilde tænke, hvis man nu vedtog en Bestemmelse i al Almindelighed som den, her foreslaas. Jeg er sikker paa, at det vilde have den allerugunstigste Virkning.

Nu ved jeg meget godt, at Grunden til, at den højtærede Indenrigsminister har forelagt denne Tillægslov, er den, at han mener, man ellers ikke kan udføre det, Regeringen har i Sinde at udføre med Hensyn til Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Men jeg mener altsaa, at man dog kunde finde en anden Vej, ad hvilken det kunde gøres, og jeg har for Resten glædet mig over en Udtalelse af den højtærede Indenrigsminister, som gik ud paa, at noget saadant kunde man forhandle om i Udvalget.

Der har fra forskellige Sider været talt om, at det vilde være heldigt, om man kunde skille Mennesker fra Institutioner, de fattige fra de mere velhavende, og nøjes med at hjælpe de fattige. Skønt jeg erkender, at noget saadant kan lyde meget smukt, er jeg dog efter de Udtalelser, jeg har hørt, ikke i Tvivl om, at dette ikke kan lade sig praktisere i Virkeligheden. Dernæst har Spørgsmaalet, om man skulde gaa til en Opretholdelse af Sparekassen eller til Likvidation, været drøftet. Den højtærede Indenrigsminister har Gang paa Gang hævdet, at det, man vilde, var at opretholde Den sjællandske Bondestands Sparekasse, at det vilde være lettere end at foretage en Likvidation, og at man af forskellige Grunde burde gøre det. Nu vil jeg, skønt jeg fuldt ud forstaar og anerkender den Kærlighed, som den sjællandske Bondestand i Almindelighed har Grund til at nære overfor denne Sparekasse, alligevel sige, at det kan dog neppe betragtes som en Statsopgave at opretholde Sparekassen. Hvis man bliver overbevist om, at en Likvidation er lettere at foretage og gunstigere for Sparerne, ved jeg i Grunden ikke, hvad der skulde tale derimod. Intet vilde forhindre den sjællandske Bondestand i saa at oprette en ny Sparekasse, og jeg mener tværtimod, at man kunde yde den Støtte dertil. Det kan let blive en Strid, som ikke har saa meget paa sig, om man skal kalde den ene Afdeling A og den anden B, eller om man